

"Marsbéli krónika - Kolontárról"

Hihetetlen látvány fogadott minket.

Hihetetlen látvány fogadott minket. A pusztítás képei azóta mindenkihez eljutottak, de az első perc a helyszínen elképesztő élmény volt. Mintha egy filmben csöppentünk volna, de gyors volt a felismerés, ez a szomorú és tragikus valóság. Az autóból kiszállva bizonytalanul tettük meg az első lépéseket a vörös sárban, azon aggódva, vajon mennyire veszélyes ez az anyag? Az ott élő emberek arcán rémült döbbenet, a hivatásos segítők, szakemberek arcán szintén.

A munka segít, nekünk is dolgunk van. Készülnek a szendvicsek, fő a kávé a tea, előkészítjük a gyógyszereket. Teajáratunk naponta 8-10 alkalommal járja végig a településeket, egy perc pihenővel, mosollyal, jó szóval, néhány falattal és korty meleg itallal, fájdalomcsillapítókkal, sebtapasszal segítve a mentésben, kárelhárításban megfeszítetten dolgozó embereket. Teherautószám hozzuk az adományokat a raktárainkból. Gumicsizmák, védőruhák, ásványvíz, ruházat a kitelepítetteknek, szerszámok, szivattyúk a védekezőknek és ecet, hiszen ezt a vörös anyagot ezzel a legegyszerűbb lemosni magunkról a munka után. És égnek a telefonjaink, aggódó támogatóink, önkénteseink, jóakarató újságírók tudatják velünk, segíteni akarnak. Az egész ország együttérzése, aggodalma szinte tapintható. A felajánlások szépen gyűlnek, mindenki megmozdult, segíteni akar. Egy pillanat alatt tanultuk meg Kolontár nevét, de a megjelenő híres-neves TV-társaságok számos tudósítóját látva megtanulja a világ is. Jobb lett volna az itteni emberek kedvességéről, a táj szépségéről és más szép dolgokról megjegyezni, nem a marsbéli vidék ijesztő látványáról, az áldozatokat követelő ár minden ingerküszöböt áttörő híreről, az ott élők rémült, reményt vesztett arcának emlékére.

Dolgunk van, fontos feladatunk. Meg kell akadályozzuk, hogy még egyszer megtörténjen. Vissza kell adjuk az itt élők bizalmát abban, hogy biztonságos településen élhetnek. Vissza kell adjuk az életüket, csodaszép településüket, a reményt, hogy ez nem a vég, érdemes és van miért újrakezdeni. Magukra hagyatva ez lehetetlen, csak mindnyájunk összefogása segíthet. Minél nagyobb a baj, annál szorosabb összefogás és itt nagyon nagy a baj. Mindannyian részt vehetünk, s vegyünk is részt abban az összefogásban, amely visszaadhatja a reményt. Ki-ki lehetősége szerint, imádsággal, a háztartásából átadható tárgyakkal, kevesebb vagy több pénzzel, önkéntes munkával.

Nekünk Máltaiaknak az a dolgunk, hogy a segítő szándék, az összefogás eredményeképpen összegyűlt felajánlások olyan módon kerüljenek a rászorulókhhoz, hogy mindenki a kár mértéke és saját szükséglete szerint, igazságosan részesedjen ebből. Nehéz és hálátlan feladat, hiszen a katasztrófában az áldozatoktól szinte lehetetlen elvárni, hogy józanul, higgadtan lássák helyzetüket, jövőjüket. Nem csak meg kell értenünk ezt, hanem át kell segítenünk őket a nehéz helyzeten, mindvégig mellettük állva, nagy türelemmel segítve, hiszen ők mindnyájan gyászolnak. És gyászolni sajnos sok okuk van hiszen vannak akik családtagjukat veszítették el, és szinte mindnyájan egy élet munkájának eredményét.

Tegyünk meg mindent, hogy gyász valóban a tragédia feldolgozásának első állomása legyen, hogy újra indulhasson az élet, hogy a katasztrófa emléke az idő múlásával elhalványodjon, hogy néhány év múlva ne csak a fájdalomra, hanem az együttérzés fontosságára, nemzetünk összefogásának hatalmas erejére is emlékezhetünk.

Reméljük, hogy tavasszal újra kibújhat a földből itt is az első hóvirág.

Györi-Dani Lajos

MMSz ügyvezető alelnök

[Képgaléria](#)